

ИНТЕРНО ГЛАСИЛО ПД "НАФТАШ"

БИЛТЕН

Број 14, март 2008.

Нови Сад

Година IX

Али, јул 2007.

Први пут у планини

Ја сам Симона Вребалов. Ишла сам са Надом на планинарење. Било ми је забавно, пратили смо срца, кугиће и сладоледе. Желела бих да се учланам у планинарско друштво јер ми је забавно! Ишла сам и са мојом млађом сестром Зоком и старијом Јулијом. Пре него што смо кренули Нада је рекла шта да понесемо и да, ако понесемо нешто више, да ћемо морати сами да носимо, а моја сестра Зока је понела шминку, блок, оловку, музику и паре. Онда је она морала да носи све то плус опно што нам је заправо рекла. Ишли смо на споменик Бранка Радичевића. Били смо на дому на Стражилову. Вратили смо се око пола три, три.

Зимски успон са планинарима ЖПСД "Зрењанин" на највише врхове Бугарске 12-16.04.2007.

Мусала

У малој групи Зрењанинских планинара нашао сам се и ја захваљујући мојим пријатељима Русовцима. Са великим Неоплан аутобусом са 70 седишта, креће нас 22.

После удобног пута стижемо у Софију где користимо прилику да купимо нешто од спортске опреме а и да обиђемо знаменитости престонице.

У поподневним сатима крећемо ка Боровецу и нашем одредишту - хотелу "Бреза" са 3 звездице.

Невероватно али истинито, уместо планинарског дома - хотел високе категорије.

Сутрадан ујутру полазак на прву туру, највиши врх Балкана - Мусала.

Време нас је послужило, изузетно леп дан са много снега.

Једна група је ишла пешице до самог врха, а друга мања жичаром до Јастребеца па оданде успон до планинарских домова "Хижа-Мусала" и "Еверест".

Већ око поднева успео сам по великом снегу да изађем на највиши врх Балкана "Мусалу" (2925 мнв).

На самом врху је било толико много снега да се објекти на њему скоро нису видели, вирили су само кровови и прокопани тунели до улазних врата.

Поглед фантастичан, време ведро и топло па се поглед простирао далеко у даљину.

Убрзо стиже и Марија Русовац а због мало времена до поласка последње жичаре за Боровец, она остаје да сачека остатак групе која иде пешице од Боровеца, а ја се укрцавам у жичару и враћам у хотел.

Маљовица

Након успешног првог дана наредног јутра крећемо аутобусом до наставног центра "Маљовица" а одатле настављамо успон према планинарском дому "Маљовица" и истоименом врху.

Огромне количине снега учиниле су да овај успон буде веома тежак, али предивно време и дивни снежни пејзажи учини ли су наш напор много мањим.

По зимској стази требало нам је око 4 сата да изађемо на врх (2729 мнв).

На врх нас је изашло осморо и после дужег задржавања, фотографисања и сунчања на врху, морали смо на жалост да се упутимо назад у наставни центар.

Витоша

Овај дан је био опроштајан, од предивне планинарске акције и дошао је као релаксација напора који смо имали на претходним успонима.

Негде пред улазак у Софију, колима нас је сачекао мој пријатељ из Бугарске који нас је отпратио све до планинарског дома "Алеко" у подножју Витоше, а потом са нама изашао и на сам врх "Витоша" (2290 мнв).

И овај дан нас је пратило лепо време па је нас 12 успешно освојило врх.

Уједно је то био крај ове веома добро осмишљене планинарске акције.

На крају захвалио би се свим Зрењанинским планинарима и водичу Раци што су ми омогућили да четири дана заједно уживамо на овој акцији.

Томић Душан

Са 30. Планинарског маратон на Фрушкој гори контролна тачка 13 - Летенка

За контролоре, чланове ПД "Нафташ", маратон је кренуо већ у петак 27.04.2007. године у поподневним сатима. Наиме, требало је са Поповице пребацити војнички штабни шатор на Летенку, озвучење и остали пратећи електроматеријал и опрему. Овога пута дрва су нас већ чекала на Летенци што се не памти у последњих 8 година.

Рано у Суботу 28. априла група контролора чини последње припреме за одлазак на контролну тачку Летенка КТ 13, Прва група планинара креће комбијем НИС-Нафтагас-а у 7.00 испред пословног центра НИС-Надфтагас и са највећим делом опреме стиже на Летенку. Из добро познатих разлога, близине 1. маја, Празника рада одзив је био мањи од очекиваног те је било свега 22 планинар и планинарка, контролора на контролној тачки.

Дан почиње припремом и уређењем контролне тачке и подизање шатора које смо са собом донели. Журили смо се да што пре обавимо основне припреме како бих што пре припремили контролну тачку. На нашу срећу и срећу свих учесника маратона кише није било. Био је ово леп дан за рад чак помало и врућ за учеснике маратона.

У 9.30 стиже дизелелектрични агрегат, па са колегама приступамо његовом намештању и пуштању у рад. Већ увелико се виде обриси нашег логога. Развличимо каблове за напајање рефлектора и осветљења у шатору код контролора. Уређујемо место за логорску ватру, као и сваке године овај посао одлично оваља наш Михајло Лончар са сарадницима.

Како ове године нисмо добили војну кухињу то смо се задовољили кухињом дечијег одмаралишта на Летенци.

Кухињом и ове године руководи Радованка Огњеновић у чему јој сви помажемо а нарочито Јелена Вукмировић, Боса Стијаковић и други.

У 1130 правимо прву паузу за доручак и окрепљење. Напоран је дан пред нама па се морамо приремити за оно што нас очекује. Време проводимо у раду а у нашем логору ври као у кошници. У 13.00 часова стиже нам нова група контролора њих 5.

Иако смо пожурили да што пре спремимо контролну тачку за прихват првих матрератонаца лепо време измавило је многе љубитеље шетње па су на контролну тачку стигли већ око 10.00 часова, знатно пре званичног отварања контролне заказано за 12.20. Док је једна група планинара контролора, махом девојака била задужена за вођење евиденције уредно водила спискове сви остали су били ангажовању на рад у кухињи, уређењу логора, доношењу чаја и припреми логорске ватре.

И поред тога до 10.30 контролна тачка је била потпуно оспособљена за прихват планинара а и чаја је већ било и све је већ тада било на свом месту.

У 1300 часова по већ утврђеној динамици на контролну тачку стиже возило НИС-Нафтагаса са дизелелектричним агрегатом, опремљен жирафом (стуб са три рефлектора). Некако у исто време на контролној тачки се

појављује и возило са водом "Јазак" које треба да поделимо маратонцима када ови буду стигли до нас. Вода је још испоручена на Поповицу, Бранкобац и Андевље. Била је ово својеврсна промоција ове питке воде коју ми планинари веома често пијемо на нашим акацијама по Фрушкој Гори.

Ове године није било радио везе између појединих контролних тачака па смо комуницирали помоћу мобилних телефона са већим или мањим успехом.

У 1600 часова пристижу нам свежи контролори који нам се придружују. На контролној тачки КТ 13 је и даље веома живо јер су планинари учесници maratona почели да долазе у већем броју.

Око 2000 часова долази до одласка значајног броја контролора тако да ноћ у будном стању проводи нас 8. Доста исцрпљени на нашу контролну тачку су пристизали учесници maratona целе ноћи а највише су се задржавали око логорске ватре па се морало сво време дежурати да се неко не би упалио. Ове године није било великих војничких шатора за одмор maratonaца па смо их смештали у Павиљон 3/1 у дечијем одмаралишту где је било само 44 лежаја. Због тога многи су ноћ провели поред логорске ватре уз топли чај, супу и лепу музику коју смо пуштали са нашег разглас.

У 2.45 на контролну тачку стиже чистач Горан Субић који са нама и пристиглим планинарима остаје поред логорске ватре све до зоре. Ноћ је прохладна, почиње да дува и ветар а нарочито пред зору па појачавамо логорску ватру и тако све до зоре.

У 600 часова затвара се контролна тачака и почиње паковање ствари и опреме за повратак у Нови Сад. Сав вишак дрва склањамо у шуму а смеће купимо и у кесама односимо на место које нам је сугерисано од стране Управника школе у природи, а простор логора настојимо да вратимо у првобитни положај што је могуће више. Рапремање контролне тачке је започето и пре јутра обзиром да је мало контролора дочекало зору. До 7.00 све је враћено у првобитно стање, тако да неко ко није био са нама претходне ноћи неби ни могао препознати да је само неколико сати пре овде била контролна тачка са шаторима. После завршених свих послова и паковања опреме, срдечно се поздрављамо са нашим домаћинима и око 700 се враћамо за Нови Сад прилично уморни и исцрпљени. На овој контролној тачки скувано је и подељено 500 л чаја. Испечено и подељено 760 крофни, зашто је утрошено 20 кг брашна, 10 л уља, 3 кг мармеладе и близу 20 кг шећера. Скувано је око 50 л супе и исто толико парикаша. Све смо ово чинили да би Вама maratонцима било колико толико лакше.

На контролној тачки КТ 13-Летенка по питању maratонских стаза је регистровано следеће стање:

Стаза maratona	број учесника
Ултра Maraton	246
Велики Источни maratон	178
Велики Западни maratон	27
Запад-Запад- средњи	226
Запад-запад-мали	16
Запад-запад-приправнички	74
Укупно:	767

У односу на прошли 29. maratон процентуално је повећан број Ултра maratonaца за 38.9%, велики источни maratон је повећан за 14.83%. Укупно

гледано кроз ову контролну тачку је у односу на прошлу годину прошло 51,8% више планинара

Сви који су се пријавили да раде на контролној тачки дали су свој удео у извршавању постављених задатака, при том многи не штедећи се ни мало, зашто им се захваљујем. Посебно треба истаћи колеге из НИС-Нафтагаса, НИС-Петрола, и Школску установу "Бранково коло" који су нас много помоли у материјалном смислу, почев од горива, дизелагрегата, чајева, зачина, озвучења и чега још не јер је пре почетка требало обезбедити:

превоз контролора комбијем и путничким возилом НИС-Нафтагаса, дрва за огрев,

столице и столови за писање од од Управе школе у природи на Летенци, осветљење шатора за контролоре, и целог логора тј. контролне тачке - ПД "Нафташ"

дизелелектрични агрегат за осветљење (захваљујући НИС-Нафтагасу)

потребне чајеве, шећер и сл., добијени од Школске установе "Бранково коло"

озвучење

разни ручни алат попут секире, ашова, грабљи, кључева, турпије, одвијачи, канапа, жице, ручне тестере за дрво, канистера за ношење воде, рукавица, кеса за смеће и друго.

храну за контролоре на КТ 13.

Док напуштамо Летенку а наше возило полагано клизи низ падине Фрушке горе, кроз наша уморна тела тече задовољство јер смо ипак и поред многих проблема и велике неизвесности успешно поверен посао крају а за који смо се припемали месецима. Остаје нам да уочене проблеме и недостатке констаујемо и да их до следећег 31. Маратона решимо на најбољи начин на задовољство свих нас, како би следећи до године био још успелији и организованији.

Зоран Марковић

**СТОПАМА СВЕТОГ САВЕ
- СВЕТА ГОРА -
16. - 23. 05. 2007.**

У овој несвакидашњој планинарској акцији био сам и ја са још 13 срећника који ће наредних седам дана обићи Свету Гору, посетити Хиландар и још неколико манастира и попети се на највиши врх Свете Горе-Атос. Цела група се скупила у Београду одакле возом за Солун крећемо према нашем циљу. Око поднева после дуге вожње стижемо до Солуна а оданде настављамо пут до Уранополиса где је предвиђено ноћење и вађење светогорских виза. Вила "Македонка" је хотел где смо се сместили код љубазних домаћина. Ујутру пошто смо извадили визе крећемо трајектом према луци Јованица где нас чека мини бус који нас пребацује до манастира Хиландар. Кафа, ратлук и ракијица су нас дочекали у гостопримници а затим се смештамо у новообновљене конаке. Све је некако нестварно и делује ми као лепи сан из којег се бојим да се пробудим. Незнамо шта би пре обишли, да ли манастир, да ли околину, да ли да се спустимо до мора. Времена је мало али некако успевамо да обиђемо све што смо замислили.

Хиландар је једно велико градилиште на којем много радника покушава да обнови оно што је велики пожар уништио. Стижемо и на вечерње литургије и на јутрење али време неумитно иде тако да брзо долази час нашег поласка даље. Рано ујутру крећемо према манастиру Ватопед где се задржавамо дуго па смо уместо пешачења принуђени да унајмимо такси

превоз да би стигли до следећег одредишта, главног града Свете Горе - Кареја. Иако смо доста каснили у манастир Свети Андреј, примају нас на починак и вечеру.

Смештај је доста лош, на тераси изнад Цркве која се више не користи, али све је добро пошто имамо и кревет и ћебе. Ујутру нас рано буде да идемо на јутарњу литургију а затим крећемо у обилазак Кареје. Прави градић са неколико продавница. Обилазимо хиландарску кућу где смо љубазно примљени и почашћени. Посећујемо и Савину испосницу. Око поднева поново комбијем крећемо према манастиру Велика Лавра. Ово је један од највећих манастира на Светој Гори, као један мали свети градић у етно стилу који је на нас све оставио изваредан утисак. Времена смо имали цело поподне да обиђемо све што се може па смо се чак спустили и доле до луке по монашким стазама. Па ипак смо ми били на планинарској тури. Следи рано ујутру права планинска тура до црквице испод Атоса. Требало је прећи више од 1000 метара висинске разлике и доста километара да би смо дошли до ове црквице. Следи смештај на патосу, тачније каменом поду у црквици и одмах крећемо успон на Атос. И време се мења. Облачно је, киша само што не почне а спушта се и магла. На врх брзо излазимо али горе се ништа не види. Почиње киша па улазимо у црквицу и ту чекамо да бар мало стане па да се вратимо доле. На висини смо од 2033 мнв. Спушта се и мрак па ипак крећемо доле. Киша је све јача. Зар баш сада да нам поквари тако лепе утиске од предходних дана. Хладно је па палимо и ватру у огњишту покушавајући да се осушимо и згрејемо. Ујутру рано планиран је одлазак до манастира Света Ана и даље. У договору са водичем акције ја и наш Деле. Ујутру поново крећемо на Атос у нади да ће видик бити бољи. Исплатило се.

Гоч, април 2007.

Копаник, новембар 2007.

Охрид, 1. мај 2007.

Триглав, јул 2007.

Уживамо у лепоти погледа на Свету гору иако се и магла не да па нам квари поглед. Одозго морамо брзо назад пошто треба и стићи групу која је кренула кад и ми али на другу страну. Темпо је жесток, журимо и негде пред Светом Аном стижемо групу и настављамо даље. Скит Света Ана је предиван објекат где смо такође лепо примљени пошашћени и проведени кроз скит.

Спуст до луке је био нешто посебно јер је требало прећи око 1200 степеника до нивоа мора. Сви смо добили упалу мишића од ових степеница. До манастира Панталомен идемо трајектом. Мало каснимо па нас не примају у манастир него се припремамо за починак под ведрим небом. Ипак не одустајемо па после доста мука успевамо ипак да дођемо до правих особа у манастиру тако да смо ипак њихови гости на вечери и спавању. Коначно и купатила са топлом водом па брзо заборављамо неугодност која је била на помолу. Манастир је такође веома леп и огроман. Уосталом Руски је. Овде се и завршава ова наша планинарска тура по Светој Гори која је на мене оставила веома леп и снажан утисак како због своје лепоте тако и због једног сасвим необичног живота који делује тако нестварно и чини да се онај који овде дође осећа као да је дошао у неки други свет пун благостања мира и тишине.

Ујутру се укрцавамо на трајект пуни неког унутрашњег мира и радости што смо имали прилику да обиђемо Свету Гору.

Доласком у Уранополис и Солун укључујемо се у наш свакодневни живот и остају само сећања која полако бледе.

Лепо организована акција под вођством Драгана Ђирића из Планинарског друштва Железничар.

Душан Томић

Титов врх - мај 2007.

После напорне акције стопама Светога Саве растајем се од мојих сапутника у Скопљу јер сам желео да се прикључим учесницима успона на Титов врх који сваке године организују македонски планинари. На станици ме чекају моји пријатељи из Македоније где ћу боравити наредна два дана. Наравно нисам могао да издржим да се само добро одморим већ сам искористио прилику и да се понем на Водно 1060 мнв. Изнад Скопља и да се у дому видим са мојим пријатељима а и договорим за одлазак на Попову шапку.

Рано ујутру са старим расклиматаним аутобусом крећем са још 20 Македонаца пут Тетова а затим на Попову шапку где се одмах смештамо. Моји пријатељи Македонци ме смештају у хотел Славија. Одмах по смештају крећемо на први успон врх Церипашину 2531 мнв. Време је лепо тако да нам овај данашњи успон дође као нака врста тренинга за сутра. Одозго се лепо види и Титов врх а и сви околни врхови. Уживамо у предивном мајском дану и надамо се да ће и сутра да нас послужи време када будемо пењели Титов врх. Остатак поподнева проводим у чекању Београђана "Победаша" јер са њима има и Новосађана. Негде око 18 сати стиже и њихов бус али они су смештени у планинарском дому "Смрека". Има и Новосађанина а и наша Милица Чалић из Нафташа је ту.

По обичају увече је свечано отварање акције подела захвалница друштвама а затим дружење уз музику па докле ко издржи. Наравно треба оставити снаге и за успон па рано завршавамо са журком.

Ујутру је освануо диван дан а преко 500 планинара креће према врху са истом жељом. Колона је дуга непрекидна има доста непослушних који неће да иду у групи тако да се колона цепа и иде свако за себе. Наравно да и ја

нећу да чекам веч идем свој темпо тако да на врх излазим са још десетак Македонаца много пре осталих. Користим прилику да фотографишем кулу на врху без гужве и без сметњи. Планинари полако пристижу и врх је све пунији и пунији. Време је и даље веома лепо а о погледу и да неговорим. Сунчамо се на 2747 мнв и дружимо са много пријатеља из Македоније који су као и ја дошли на ову акцију. Почињу и облаци да се навлаче тако да решавам да кренем назад према Поповој шапки. Помало почиње и да грми али нас то није много бринуло јер са нашим темпом брзо напредујемо и много пре кише силазимо до дома. Имам довољно времена да се спакујем и одем до планинарског дома где се дружим са осталим планинарима уз ладно пивце које тако прија после оволико напора. Вођа моје групе ме позива да кренемо тако да ја крећем пут Скопља јер увече настављам пут за Београд и Нови Сад.

Шта на крају рећи. Још једна лепа планинарска акција коју су организовали Македонци по 26. пут Успон на Титов врх а који ће ове године бити запамћен по изузетном одзиву и по веома лепом и топлим времену. И наравно учешћу два планинара из нашег друштва.

Томић Душан

Пирин - јун 2007.

Још прошле године када је ова акција тек била у мојим мислима надао сам се да ће она бити и успешна и добро организована јер од ове године да би ишли у Бугарску треба виза стотину папира, осигурање па и гарантно писмо из Бугарске. Сама помисао на све ово доводила ме је у дилему да ли ова акција вреди толико труда и изгубљеног времена. Ипак кренимо редом.

После доста мука од мојих пријатеља из Бугарске добијам гарантно писмо и крећем са прикупљањем документације од пријављених планинара. Има нас укупно 10, таман колико треба за једну добру хомогену групу. Успевам да на време прикупим све неопходне папире за добијање неопходне визе за ову акцију у Бугарској. Пошто ми је ово први пут да акцију радим у иностраној земљи са вађењем виза радим све са малом дозо страха али све успешно одрађујем и недељу дана пре пута све је ок, тако да се посвећујем организацији саме акције.

На пут крећемо возом из Новог Сада а у Београду се сви прикупљамо. Имамо довољно средстава да идемо до Софије кушет колима тако да тамо стижемо одморни у раним јутарњим сатима. Наш домаћин и пријатељ Венци нас чека на станици па одмах бусом крећемо за Банско. Одатле одмах такси превоз и већ у 13 сати се смештамо у планинарски дом "Бандерица". Смештај је солидан тако да одмах после ручка крећемо на нашу прву акцију: успон на Муратово 2669 мнв. На акцију крећемо сви и она ће уједно и послужити да се види ко колико може да планинари наредних дана. За појединце ово је било доста тешко али на врх ипак излази нас десет. У дом се враћамо са првим мраком.

Јутро је освануло без једног облачка и наговештавало је један дуг топао дан. И нама је овај дан требао да буде главни јер је било предвиђено доста ствари. Већ у 7 сати крећемо стазом одмах иза дома према превоју премка, одакле треба да извршимо успон на врхове Кутело 1 и 2. Мало смо промашили стазу али пошто је видљивост одлична враћамо се на њу и успешно излазимо на превој. Ту доручкујемо и онда следи оно главно. Успон на Кутело. Ево нас на висини од 2908 мнв. Осећамо се изваредно, поглед је феноменалан све је видљиво, а гробен "Кончито" преко којег треба да пређемо делује застрашујуће. Пре њега долазимо и до Кутела 2 2906 мнв и

онда се спуштамо неких десетак метара до гребена и постављених сајли које нам дају сигурност. Опрезно идемо овим гребеном корак по корак. Свима скаче адреналин и није баш пријатно гледати доле у провалије са обе стране. Коначно излазимо испод следећег врха Бански суходол, 2884 мнв, кога лако освајамо и на њему правимо паузу да би се припремили за повратак назад преко Кончета. Сада је мало лакше, храбрији смо, али у свима има нека доза страха и наравно опреза. Успешно силазимо на премку. Поново пауза. Наставак је и даље веома опасан и тежак јер треба попети и врх Вихрен 2914 мнв. Овај успон пада свима тешко јер треба доста снаге да би освојили и њега у истом дану. Корак по корак напредујемо по оштрим стрмим стенама. Све смо ближе врху. Коначно излазимо и на трећи врх Балкана Вихрен. Срећи и радости никад краја. Уживамо у погледу на оно што смо прошли и на целу околину око нас. Горе пада и планинарско "крштење" пошто је нашој Тамари ово досад највиши освојени врх. Пада и која суза али од радости. Сада се лакше дише па полако крећемо доле другом стазом према планинарском дому Вихрен. Залихе воде су нам на измаку, жеђ нас све мучи али налазимо бистар поток из кога обнављамо наше залихе воде. Са заласком сунца и ми силазимо до дома. До нашег дома Бандерица треба још неких пола сата хода. Још један успешан дан.

И следећи дан је освануо сунчан и топао па крећемо комплет екипа на врхове Тодорке. Прво место за одмор је прелепо горско око, жабље језеро на коме остају Борјанка и Марика а остали крећу даље у камењер на успон на Малу Тодорку. Све је некако нестварно, као да смо на некој другој планети. Велике стене зелене боје пуне неких маховина набацане на гомилу преко којих прескачемо да би дошли до самога врха Мала Тодорка 2712 мнв. Пред нама је дугачак гребен на чијем се крају назире и вишљи део Тодорке.

Крећемо даље, иде ко како може бирајући што лакша места преко стена. Ускоро стижемо и на Тодорин врх 2746 мнв. Још мало одмора на овоме врху и онда назад истим путем до језера. Имамо довољно времена да охладимо упарене табане у хладној води језера. Док се једни хладе у језеру остали припремају ватру за роштиљ. Уз Ђурину таблу сланине ручак брзо напредује па је на крају фалило још само пиво и да све буде потаман. За то смо се побринули по доласку у дом окрепивши се ладним пивом и прослављајући све што смо урадили за ова три дана.

Предзадњи дан нашег боравка на Пирину био је предвиђен за обилазак гребена Дончови караули и Врхова који се на њему налазе. Време и даље лепо и веома топло, идеално за планинарење. Нас седам крећемо у даља освајања. Ово је једна од најлепших тура које нам је припремио наш домаћин и водич Венци. Мало горе, па мало доле, па онда равно а видик пуца на све стране. Овај дан почињемо да осећамо и умор који се полако увлачи у ноге. Паја се жали да му је тешко, хоће да се врати натраг али повратка назад нема може само напред полако са више одмора. Од четири врха Дончови караули највиши је од 2633 мнв. Све их пењемо у цугу а на крају завршни успон на Бндеришки цукар, 2731 мнв, који нам односи и последње атоме снаге. Ту долази и до разбијања групе. Павле Фереринов нас напушта и поред нашег противљења и изричитог захтева да не напушта групу јер је опасно да иде сам и то још по непознатом терену. Он нехаје за то и одлази у непознато а ми са стрепњом настављамо даље. Убрзо и силазимо са гребена и долазимо преко неколико језера до нашег места за одмор Жабље језеро. Камен је пао свима са срца када на језеру налазимо и Пају. Заједно са мраком и ми се враћамо у наш дом. Остао нам је још један дан и то само до 14 сати.

Какви би ми били планинари да нам пропадне пре подне на оваквој планини. Нас четворо и водич крећемо још једном на успон на Вихрен. Овога пута покушавамо да идемо немаркираном стазом али нажалост и поред великог труда морамо да одустанемо због могућих опасности по групу па се одлучујемо да се попнемо са Премке стазом којом смо већ ишли. Тако се за три дана два пута пењемо на Вихрен и тиме стављамо тачку на ову веома успелу акцију.

Попели смо укупно десет врхова све преко 2600 мнв. од тога Вихрен два пута. На самој акцији је учествовало десет планинара и то пет из Нафташа, два из Зрењанина, два из Железничара, и један из ГСП као и наш домаћин и пријатељ Венци из Софије.

Повратак тече по плану, како смо и замислили ову акцију. Воз за Београд креће на време а ми уморни али пуних срца већ размишљамо да ова акција на Пирин не буде последња већ да идуће године дођемо и попнемо се на још неке врхове којих овде има на претек.

Томић Душан

На путу по Алпама и Доломитима

У скопу великих путева Планинарског друштва "Победа" из Београда од 27.07. до 7.08. 2007. године група планинара из Србије, Македоније и Словеније је боравила у Националним парковима Аустрије, Италије и Словеније. Групи од 26 планинара се прикључила и два члана нашег друштва, Зоран Марковић и Владимир Латинковић. На путу дугом 11 дана испењали смо 4 врха преко 3000 м. Прво смо стигли у Национални парк Аустрије Хохе Таурен одакле смо започели пењање на врх Анкогел висок 3246м. Потом смо преко јужних крајева Баварске отишли пут Доломита где смо попели два врха Мармолату од 3343 м под вечним ледником и Пик Бое 3150м. Обзиром

на веома захтевну стазу Долomite смо походили тако да смо се поделили у две групе и пењали се независно. После неколико дана одмора крећемо у Национални парк Триглав где се опет пењемо из два различита правца да би се подле 9 сати хода нашли заједно на Триглаву. Било је ово једно незаборавно и пре свег веома драгоцено искуство. По први пут смо користили дерезе, шлемове, цеппине, прусике, карабинере, ходали у навези и носили пењачки појас и у живали у лепотама какве се могу доживети само на висинама изнад 3000м. Где влада, камен и лед. Поред тога акција је била замишљена тако да се после освојеног врха обавезно спуштамо у долине и посећујемо градове. Тако смо обишли Грац и Салцбург у Аустрији, Венецију у Италији, Порторож, Љубљану, Шкоцијанску јаму, Бохињ, Блед и Нову Горицу у Словенији и на крају последњег дана нашег пута и Плитвичка језера. За 11 дана пута прешли смо преко 3200км аутобусом и савладали преко 3000м успона. Многима од нас остаће ова акција у трајном сећању. Незна се да ли је било лепше ходати по уређееном парку какав је Хохе Таурен и или по веома лепом времену се пењати на Триглав када смо за један дан савладали успон од преко 1800м да би се на самом врху сусрели са гужвом као на корзу. Тог 04.Аугуста на Триглаву се сјатило све од Вадрара па до Триглава. Биле су то непрекидне колоне расположених планинара што су отпоздрављале једни другима. Призор за незаборав.Због свега овог све ово треба поновити.

Зоран Марковић

Гребенска тура по Међедима август 2007.

Све ове године како обилазимо врхове Дурмитора ова тура нам је увек остајала за неки наредни пут тако да сам одлучио да ове године добије један од приоритета.

После два дана загревања по Црвеној греди и Савином куку овај лепа дан био ја предвиђен за гребенску туру по Међедима. Наш домаћин Горан повео нас је на ову акцију по лепом и топлим времену. Креће нас 11 и то преко најтежег успона кроз Кљештину. Успон је веома тежак али има и шта да се види. Црно језеро је пред нама из једног угла из кога га још нисмо видели. полако напредујемо према излазу на гребен. Појединци немају довољно кондиције па споро напредујемо. Ускоро излазимо на гребен. Дивно је. Поглед пуца на све стране просто незнат где да гледаш. Лагано крећемо даље савлађујући експониране делове Међеда на којима баш није пријатно али велики део гребена је лаган и пријатан за планинарење. Обилазимо сва четири врха од којих је сваки нешто посебно. Мени је остао некако најлепши јужни врх за који је требало много храбрости. Иде се по оштрим ивицама испод којих зјапе велике провалије. Било је повуци потегни за појединце из наше групе али уз Горанову помоћ и речи подршке све је ишло некако лакше. Спустамо се на Велику калицу изнад које се види Дебели намет на коме непрекидно има снега који се никада не топи. На превоју правимо кратку паузу а онда још један "шлаг" успон на Терзин богаз, један од најлепших врхова Дурмитора висок 2303 мнв а који се поносно уздиже међу свим овом врховима који га окружују.

Има и пар тешких експонираних делова које опрезно савлађујемо и који се више нечине онако страшни као први пут када смо пењали овај врх.

Уживамо на овом каменом врху које делује као неко острво окружено са свих страна. На Богаз се попело нас 10 сретника да се дивимо лепоти овога врха.

Враћамо се поново на Калицу и после ручка који смо направили у хладовини борића кривуља крећемо другом стазом у правцу Локвица. Опреза никад доста пошто је стаза пуна сипара и доста се клиза. Силазимо и у Локвице од чије је локве баш ове године остала једна мала локвица после велике суше која је владала на Дурмитору. Мала пауза а онда даље преко Инђиних долова до нашег места боравишта на Питоминама.

Прође још један дан на Дурмитору, још једна лепа акција, а којих је ове године било баш доста.

Томић Душан

НЕШТО (НЕ)ОБИЧНО ЛИЧНО

Маратонац у најлон цаку

Ноћ је. Нешто пре поноћи. Још се осећа топлина дана. На тепиху од траве је меко, суво али сад већ хладно. Ту угледам неки повећи, скоро уредно раширени комад црног најлона. Таласа се кеса, мислим од ветра. Посматрам, ипак сад је већ одвише живахно. Загледам се боље и наједанпут коса. Ето лица, ето главе, појави се дечко и ушушка опет. Тако остаде миран неко време. Незнајући за маратонца, други пролазе пажљиво и опрезно као инстинктом вођени да не ремете одмор. И заборавих на њега, кад зачух - аћихаа. Добро је, помислих - жив је јадничак. Грешка, исправљам се - јунак маратонац. Напослетку се подиже, остаде седећи. Сањиво протрља лице, погледа око себе и устаде. Сложивши онај најлон, крене даље. Питам се само шта је после било: јесу ли се Фрушком још чули ојџи кијања, да ли је наукао још нешто сем најлон цака?

Некана

Тара, мај 2007.

Тара, мај 2007.